

ACHTER DE BAAR VAN
ADRIAAN VAN OORDT

DOOR

JAC. VAN LOOY.

De lucht welft dun en zonne-schattig om;
Er is een licht van onderbroken blauw;
Graf-tooisels dorren bij der zerken rouw,
En in mijn hart ligt alle klagen stom.

De blaëren worden geel, het gras wordt grauw;
De voetstap dempt als bij gefloersden trom....
Stil is de dood, het leven druk en dom....
Het droevigst is het voor zijn kroost en vrouw.

Laag langs een grasband een viooltje bloeit;
Het groeit er zielig, maar het bloempje gloeit,
Gelijk de wijle, of albe, of een bliaut
Van een kasteel-maagd onder een zaal-kript blauwd'....

En 'k denk aan hem, die heel zijn stoer-zacht leven
Aan iets zoo broos als bloei is, heeft gegeven.
